

понтидските земи. Вероятно в някой арменски град. Но ако не беше златото на Каламодиос, той щеше да я удуши като нищо.

- Защо? - попита изтръпнал Иваница.

- Най-много си изпати старият Каламодиос. Исаак Ангел му отне всичките имоти. И за това пощади живота на синя му. Собствено той отдавна търсеше случая да сложи ръка на Каламодиосовите богатства. Това му беше добре дошло. Инак императорската хазна беше загубена.... У нас често стават тия работи... Когато...

- Ами какво стана с младият Каламодиос? - ^{го прехвърли} ~~попита~~ Иваница и сви взор в мургавото ^{издънливо} лице на ^{Сириец} ~~Сириец~~.

- Той избяга. Казват във Венеция или Рагуза... Кой знае, Но и до ден днешен не се е връщал. Може би сега, като няма вече Исака - да си дойде. Алексей гледа наизвсичко през пръсти... За него е по-важно да намери някое ново съчетание от благоухания, или някоя невидана до сега подправка за ястия - отколкото да мисли за държавните работи. Една гнусна жена ни управлява. Само варягите поддържат още малко ред. Войводата Стримон превърна всички кораби в злато и сребро. Всеки ден нов любимец на августата разпилява държавната хазна... Войските ни са разпръснати...Свърши се с Визанс, чужденецо! Но мога ли да знам твоя милост от коя народност е? Сякаш че си от норманите, или от руснаците... От север си дошъл...Вземи и тоя хубав гердан за изгората си, това са бисери от най-чиста вода... Чак в Индия са ловили. А ето тук този ахат, стегнат в сребро. Купи го за някой приятел.

Иванко обича тия неща - си помисли князът и купи всичко. Плати и излезе, последван от ниските поклони на сириецата.

Няма повече какво да дърся тука - си каза Иваница. Тия дни ще се сбогувам с василевса, ще отклоня благовидно годеха с